

Sagan om nallen som inte ville vara en nalle.

Det var en gång en pojke som var som en nalle - fast han aldrig ville vara det. Redan som spädbarn uppstod problemet. Mamman kom hem från leksaksaffären med ett ansiktsuttryck som antydde att något gått snett. Hon hade försökt välja "rätt" nalle - men kom hem med honom. Han var ju mjuk, behaglig och precis det alla sa att de ville ha. Och ändå var det något som skavde hos den lille pojken.

När han började i första klass spelade det ingen roll vad han sa, hur han betedde sig eller hur mycket han försökte markera konturerna av ett själv. Alla tindrade med ögonen och sa: "Han är för söööt." Som om det var en diagnos.

Det hängde kvar som en farsot över pojken axlar - ett fluffigt ok av gosighet. På gymnasiet blev det inte bättre. Flickorna sa att han var den sötaste, som om det vore en trofé. Men när det kom till att välja, att synas på riktigt, valdes han alltid sist. De hängde hellre med killarna som luktade adrenalinkickar, eller de med Kafka i bakfickan och ett blaserat uttryck som antydde att de redan sett världens slut.

Men bättre skulle det bli för pojken som aldrig velat vara en nalle. Efter juridikstudierna, där han först kämpade för mänskliga rättigheter av gammal vana - samma vana som får vissa att säga tack på tunnelbanan - började samhället applådera honom. Nallen var god, sa de. Inte minst snäll. Men efter en djupdykning i det sociala patosets ljumma bad, hände något. Han började stiga i graderna i det nyliberala partiet han bekände sig till - försiktigt först, som om han råkade göra karriär av misstag. Till en början vågade han inte erkänna det ens för sig själv. Det var inte ambitionen han skämdes för, det var att han ville bli tuff. Brutal, om möjligt. Om det inte vore för det där ansiktet. Det där förbannade ansiktet.

Pojken som inte ville vara en nalle kunde stå timtals framför spegeln. Han övade poser med sammanbitna käkar, arga ögon och överlägsna huvudvinklar. Det skulle signalera makt, respekt, kanske till och med fruktan. Men rädslan gnagde. Inte för att han skulle misslyckas - utan för att spegeln, hans trognaste betraktare, en dag skulle börja skratta. Han fruktade att alla skulle se det han själv försökte sudda ut: den mjuka nallen, omsorgsfullt förklädd till rollfigur i en Clinton-film. En plyschutgåva av "Make my day".

Pojken som aldrig velat vara en nalle blev förvånad över hur smidigt karriären tog fart. Snart befann han sig i det innersta maskineriet hos ett parti som i generationer simulerat demokrati - mest för att hålla fasaden putsad. Två av deras moderna statsministrar bar sina demokratititlar som accessoarer, men agerade i praktiken som nyliberala bokhållare. Deras uppdrag var tydligt: att ta resurserna - välfärden, tryggheten, inflytandet - och försiktigt men metodiskt föra dem tillbaka till dem som redan haft dem. Den äldre partihistorien låg förtystad, inte av glömska, utan av bekvämlighet. De stod där som åsnor: förnäma, orörliga och ointresserade av reformer som inte kunde packas i en PR-kampanj. För dem var framtiden något som skulle styras mot en evighet av privilegier - men helst utan att någon märkte det.

Pojken som aldrig velat vara en nalle hade kunnat segla fram, rakt igenom maktens korridorer, utan minsta gnissel. Men så sammanföll världens olyckor - och hans karriär blev ett logistikproblem i ett havererat styrelseskick. Hans chef, den framtida statsministern, var ofattbart inkompetent. Inte på det charmiga sättet där man snubblar sig fram - utan på det farliga sättet där varje beslut tycks kastas tärningsvägen. Det kunde kanske ändå ha fungerat. Men bakom honom fanns det där hemska stödpartiet, som bar regeringen som en tvångströja. De med de kalla ögonen, de beräknande minerna, och den totala intoleransen mot motsägelser. Pojken visste: ett felsteg, ett ifrågasättande - och han skulle få se samma öde som sin chef. Han sprang, krökte sig, vände kappan, men vart han än sprang brände det - som en skållad råtta under evig dusch av kokande vatten.

Pojken som aldrig velat vara en nalle genomgick sin slutgiltiga metamorfos. Han blev juridikens He-Man - rustad med lagar och politisk karaktärsimik. Hans departement ignorerade varenda remissinstans som vädjade om omtanke, rättssäkerhet och konsekvensanalys. Lagar drevs igenom som om det liberala demokratins ramverk vore ett hinder att forcera snarare än en grund att bygga på. Han blev en proxykrigare i kostym, och lagtexten hans svärd.

Men något i honom rörde sig - lågmäلت, envist, och till slut oemotsägbart. Ner i hans själ, där ingen pressekreterare nådde, visste han att det var fel. Han kunde inte längre ljuga för sig själv. Kanske var det inte så illa att vara en nalle ändå. Inte farlig, inte svag. Bara mänsklig.

Pojken som aldrig velat vara en nalle - kanske, till sist, förstod han. Förstod vad han gjort. Hur många han hade skadat. Hur många liv som formats - eller förstörts - av hans hand, hans lagar, hans lojalitet. Och det svaret, det är inte tillgängligt för journalister, väljare eller historiker. Det är hans. Ensam.

Snipp snapp slut så var sagan slut.